

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hová
lap szellemi részét, illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedése
hová
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Kéziratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz hordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
fél évre . . . 2 frt,
negyed évre 1 frt.

Hirdetmények díja:
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

a „KÖZÉRDEK“ XI. évfolyamára.

Közéletünk erős küzdelmei között folyt le az elmúlt évtized, mely küzdelmeiből a „Közérdek“ is mindég kinyerte a maga részét azon korlátok körében is, mely egy vidéki hetilap elé szabva van.

Nagy és nevezetes érdekeink vannak a társadalmi, közgazdasági és közgazdasági téren, melyeket fejleszteni, védeni, vagy támogatni kell a vármegye területén s melyeknek önzetlen szolgálata képezte és fogja képezni jövőre is feladatunkat. De ezenkívül megelégedéssel mutathatunk azon törekvésekre is, melyet vármegyénk s egyes városaink multjának felderítése körül a „Közérdek“ teljesített, torrársul szolgálható gazdag adatokat kívánván összegyűjteni vármegyénk egykor megirandó történetéhez.

Anyagi áldozattal jár e lap fenntartása, mely tárva áll mindenkinél pártkülömbőség nélkül, ki vármegyénk és városaink szellemi és anyagi előhaladásának önzetlen barátja és tevékenységével, eszméivel közrehatni kíván. Eppen azért kérjük az anyagi támogatást s a szellemi közreműködést egyaránt hazafias közönségunktől a jövőre is.

A „Közérdek“ szerkesztősége:

Dr. Magyar Károly. Török Bertalan.

A „Közérdek“ előfizetési ára:

egy évre 4 frt.
fél évre 2 frt.
negyed évre 1 frt.

Az előfizetési pénzek a kiadóhivatalhoz küldendők.

Wokál János, kiadó.

Az enyedi választás.

Gróf Bethlen Bálint 293 szavazattal b. Kemény Géza 268 szavazattal szemben, tehát 25 szótöbbséggel a nagyenyedi választó kerület képviselőjéül nemzeti párti programmal megválasztott. Reméljük, hogy épen oly lelkesen fogja betölteni képviselői hivatását, mint amely buzgalommal, minden tekintet felre téve járt el megválasztatása érdekében. Pártja gratulálhat, hogy olyan férfit tudott győzelemre segíteni, — a kerület választói azonban felfüggesztik itéletüket addig, míg az új honatya cselekedeteit fogják láthatni és mérlegelni.

25 szótöbbség azonban nem oly jelentékeny többség, hogysen ne volna érdemes kissé foglalkozni, hogyan támadott ez? mert rendes körülményeket s a pártállásokat tekintve 48 órával előbb biztos volt, miszerint b. Kemény Géza 10—20 szótöbbséggel mindenesetre meg lesz választva. Az eredmény az, hogy egymagára a nemzeti párt nem vívta ki a diadalt. Kik voltak tehát a szövetségesek? Nő ezzel nagyon is érdemes foglalkozni.

Altalában meg kell jegyezzük s igazán fáj, hogy oly sok tény igazolja állításunkat, miszerint a mostani képviselő-választás alkalmával nagyon sok választó, még az intelligens osztályból is, a legcsunyább szőszegést követte el. Tisztviselők, kereskedők, iparosok, kik részint szóval, részint írásban ígérték meg támogatásukat, részint kijelentették, hogy az ellenpárt pressioja folytán inkább nem fognak szavazni, rutul visszaélték az adott szóval. Mi ugy véljük, hogy az erőszakkal kicsikart ígéret meg nem tartásáért senkit felelőségre vonni nem lehet; nos ha végig nézzük a szavukat meg nem tartók nem csak

három-négy emberre menő névsorát, csakugyan nem találunk közöttük olyant, a kitől a b. Kemény párt részéről pressioval vétetett volna ígéret.

Mi változtatta meg tehát nézetüket? vagy az ellenpárt erős tömeges pressioja, a mit lépten-nyomon lehetett tapasztalni; vagy, a mint a gyöngelkeknél láthatjuk, az önfenntartás közönséges ösztöne, mely előtt az alkotmányos joggal nyíltan való élés sokkal kevesebbet ér, mint az a lehetőség, — ha ugyan lehető, — hogy a tisztviselőt kidobják hivatalából, a kereskedőtől nem vásárolnak, sőt betörök a kirakat üvegeit, az iparost pedig koldussá teszik, sőt megverik. Hát félni szegyen ugyan, de hasznos, gondolták s akképpen cselekedtek. De kérjük, a ki nem őszintén vallotta magát valamely párt hívének, hogyan lehessen annak a mindennapi életben, annak ezer változatai között hitelt adni, mikor pedig az adott szóba vetett őszinte bizalomnak kell fenntartani a társadalmi életet közöttünk.

A legnagyobb szövetséges azonban az a párt volt, melynek kezére „szorult“ — a mint ők kifejezték — a szabadelvű párt zászlója s melyről ők, éppen ma egy hete közölt felhívásukban kijelentették, hogy „őszinte meggyőződéssel [és lelkesedéssel] lobogtatják, és hogy „ragaszkodunk elvünkhez és jelöltünkhez.“ Alig mult el e tizenkét nap a híres proklamáció kibocsátása után s ime se jelölt, se zászló! Vagy eldobták a zászlót, vagy megszöktek alóla, vagy csak szemfényvesztés, porhintés volt az egész zászló bontási processus; mivel különben hogyan magyarázható meg, az a különös politikai tréfa, hogy a jelöltséget nem tartották fenn, hanem szegre akasztván elveiket, szépen sutytyomban át vágatnak a szabadelvű párttal legellentétebb nemzeti párthoz. Szabadelvű-párt, legalább komolyan számba

TÁRCZA.

A jó tanács.

— Franciából: K. Mártonffy Imre. —

(A boulognei erdő, Boissonfort marquis és Parabére kapitány sétakocsizásra mennek. A diszes hintó ablaka, azon az oldalon, melyen a kapitány ül, ki van nyitva. Parabére kihajol az ablakon, hogy az előttük elhaladó hölgyeket sajtóságos élénk mozdulattal üdvözölje.)

A marquis: Valóban kedves barátom! Ez bámulatos! Hisz ön egész Páris ismeri! Nem is lehet önnel egy szót se váltani, minden pillanatban sapkájához emeli kezét.

A kapitány: Azon nincs mit csodálkoznia, kedves Boissonfort ur! Éppen 15 esztendeje, hogy e kis s bájos világban élek.

A marquis: Felezzük meg ha tetszik.

A kapitány: Mily udvariatlan, ön megakarná vásárolni az élvezeteket? . . . Tehát mint mondtam 15 éve lakom e légkörben s ez idő alatt kevés kivétellel csak is barátinókat szereztem és ezeket tanultam megismerni és tisztelni. Amint a kocsiából kitekintek, eszembe jut ifjúságom, emléklapok gyanánt tűnik fel előttem minden, boldog idők, dicső mult, melyek mintha tegnapi történetek volna

A marquis: (nevetve) vagy a melyek holnap fogunk megtörténni! Ön javíthatatlan!

A kapitány: kihajol az ablakon és köszön.

A marquis: (bámulva) már megint! Ki volt ez?

A kapitány: Leonir Leontina. Oly szeretetreméltó hölgy, kinek a legszívesebben mondok „Jó reggel“. Üdvözlöte sokat jelentő, Mosólya bámulatát és örömet fejezi ki, bájos szemhunyorítása azt látszik mondani: „Ah

ön az, kedvesem? Nagyon örülök, hogy láthatom! Mikor látogat meg s mikor szorítja meg kezemet“ stb.

A marquis: S mindezeket ön egy mosolyból vagy üdvözlétekből olvassa ki?

A kapitány: Még többet is. Ez onnan ered, hogy én a nőket komoly és alapos tanulmány tárgyává tettem. Nagyon érdekes s folyton újabb meglepetésekben részesít az embert. Szóval igen fontos tanulmány.

A marquis: Eszerint ön még nem csalódott teoriájában?

A kapitány: De igen. Azonban higgye meg több jó nő van a világon mint rossz s többen vannak kik jobbak, mint hínévük . . . Ah a szemközt jövő hintóban gyönyörű nőt látok s nem ismerem! Ah! mily bájos teremtés!

A marquis: Ez Farvel asszony, ki híres válópörével tűnt fel. A feleségem révén távoli unokahagom.

A kapitány: Fogadja szívbeli üdvözlömetem. Nagyon kedves hölgy.

A marquis: Mi nem érintkezünk vele soha! Örült kalandjai vannak, s mindenki csak róluk beszél. Különben szép, barna asszony, fénylő szemekkel alabastrom arccal és arisztokratikus nyakkal, de a melyek még nem biztosítják a boldog családi áletet . . . Kapitány ur, intenek ön felé!

A kapitány: Ah Laura! Jó reggelt kedves szép gyermek!

A marquis: Már két óra hosszáig köszönetet. Nem volna tanácsos a városba visszatérni, kapitány ur?

A kapitány: Helyes, térjünk vissza. A mai sétával nagyon megvagyok elégedve. A szépek ma ellepték a korzót.

A marquis: (kocsissához) Jean, a klubba! (A kocsi letér a fasorból és egy mellékutra ér hol alig jár egy két ember.)

A marquis: Így ni! Most, hogy nyugodt körülöttnk minden, kényelmesebben beszélgethetünk. Mondja meg kapitány ur, de egész komolyan, nem unta meg az ilyen életmódot?

A kapitány: Őszintén megvallva míg a szép tüzes női szemek varázshatalmában állok, addig nem unom meg, de ha magányosan és elhagyatva vagyok szobámban, boros gondolatok ötlenek agyamba. Látja marquis ur, midőn az erdőből szűröklet felé hazakocsizom az est beáll, s a meggyújtott gázlámpák egyenes vonalban egő fényugara rám vetődik s a kerek egyhangú forgása fülemben visszhangzik . . . ilyenkor marquis ur oly elhagyatottnak érzem magam s a szomorúság érzete elfogja egész valómat.

A marquis: (halkan) Ilyen mostoha körülmények közt a véletlen nem hozott az ön képzelete elé üde, piros arcu gyermekeket, kik a halvány lánpra fénye mellett vidámon és pajzánul ugrálnak a szobákban?

A kapitány: (érzékenyen susogva) Persze, persze. A gyermekek! Nem is lehet rossz család apának lenni.

A marquis: (látva szavának hatásának, buzgón) És ön meg se mondá, hogy mint aglegény mily celtalan áletet folytat? Nem borzasztó valami az, midőn este haza megy és szobájába lép, egyedül van, senki se fogadja, senkihez se szólhat? Mi célja van az oly szerelemnek, melynek se tegnapija, se holnapja nincs? Mikor hagyfel velök? Lelekemre mondom, az asszony becsesebb jószág, hogysen hinné!

A kapitány: (mélyen gondolkozva.) Bizonyára . . . igaz van . . . többször gondoltam már erre . . . épp ily esetben, mint a mostani . . .

A marquis: (meghatva az örömtől) Hála Istennek! Hallgasson rám, ön tapasztalt ember vagyok fiatal barátom, a szerelmet nem kell úgy tekinteni, mint valami

vehető nincs tehát ebben a kerületben, vagy pedig hamis volt az a szabadelvűség, melyet e jó urak zászlóikra irtak; hogy az utobbi nézet feljelen meg legjobban az igazságnak, kitészik abból, miszerint éppen ezek voltak azok, kik a theologia elvitelének kérdésében, a városi és megyei közügyekben s általában a társadalmi közéletben a legszemélyeskedőbb szerepet vitték ez a clique, bizonyosan „elvi fentartásával“, amint szokás mondani a szemérmeskedő hamis politikuskoknak, dobták magát, határozottan állíthatjuk, hogy személyeskedésből, a nemzeti-párt karjai közé, mely felmerült a választások előtt nagygyárral, hogy disztelenül eltűnjék, mint a száraz homok által elnyelt vízcesp. Nó, majd feltűnik más alakban!

Határozottan ügyesség volt a nemzeti-párttól, hogy ad oc elnyelte őket; e volt a szerencséje, mert különben pusztán a nemzeti-pártpolitika bizony csütörtököt mondott volna.

Képviselő választások vármegyénkben.

Választás Nagy-Enyeden.

Az oly nagy port vert nagyenyedi képviselő választás f. hó 28-án délután 6 órakor véget ért. Az erős küzdelem eredménye az lett, hogy a nemzeti párt jelöltje Bethlen Bálint gróf 25 szavazat többséggel a n.-enyedi kerület országgyűlési képviselőjévé választatott.

A választási helyiségül szolgáló vármegyeház épülete előtt egy század katonaság lett felállítva a rend megővése érdekében. — de functiója a karhatalomnak nem igen akadt, mert a nemzeti párt főkörtésének izgatott magatartása, a Kemény párt — komoly — és nyugodt fellépésén mindannyiszor hajótörést szenvedett.

Id. Gáspár János választási elnök reggel 8 órakor nyitotta meg a választási eljárást, fél 9 órakor pedig jelentette, hogy a nemzeti párt tagjai gróf Bethlen Bálintot, és a municipalista párt tagjai b. Kemény Gézát ajánlották jelöltül.

A szavazás pont 9 órakor kezdődött meg. Bizalmi férfiak a Kemény párt részéről Nádori Vilmos és Török Antal, Bethlen párt részéről dr. Bartók György és Deli Ödön voltak.

A szavazást sorshuzás után a Kemény párt hívei kezdvén meg, sok idejük maradt a Bethlen-pártiaknak a városház előtti téren gyülekezni, tömörülni s kompakt egységben vonulni fel a választási hely elé, hova zászló és tolldísz alatt, a tűzoltó zenekar zenéje mellett érkeztek meg. Éljenzésekben és abucgolásokban nem volt hiány.

A Bethlen-párt enyedi választóinak leszavazása után előnybe jutván, változó számmal ugyan, de a pluszt mindvégig megtartotta.

Csupán a délutáni órák alatt ütött nagy panik a nemzeti párt fennült várakozásban levő híveibe, midőn hírt vették, hogy a balázsfalvi járás 64 szavazója a személy-vonattal minden percben megérkezhetik. Nosza rajta összegyűlnek a kortések szép számmal, közéletünknek egy egy eddig ösmeretlen harcosa, br. Bánffy Jenő — marosújvári kerületi választó vezérlete alatt, ki különben a tiszta szabadelvű-kormánypárt zászlója alatt jobblétre szenderült és h. lottából az ellenzéki zászlók alatt új életre kelt Splényi pártnak is rendíthetetlen zászlósa vala; kivágtattak az indóházhoz, rárohantak a vasuti kocsikból kiszálló választókra s azon cím alatt, hogy szabadon kövesse mindenki a maga meggyőződését, hárman-négyen esipesztek egy-egy emberbe, míg végre a csendőrség s a Schreiber honvédszázados vezénylete alatti csapat rendet hozott a dologba. Rottenetes láрма között indult be a menet és számos román választó, kik már hallottak az enyedi szabadelvű kortések fenyegetéseiről, indignálódva jegyezte meg, hogy úgy támadták meg őket, mintha vérpadra hureclnák.

A szavazás folyama alatt érdekes volt a híres szabadelvű párt megjelenése, nem tudjuk hol volt a zászlójuk, a mit oly nagy lármával lobogtattak, hanem az meglehetősen látszott, hogy Károly napi ebéd után volt egy része. „A városi és megyei közéletnek régi, törhetetlen és önzetlen bajnoka“ s a szabadelvű párt képviselő-jelöltje b. Splényi Henrik, beteges, de kellő támogatással szintén megjelent s nagy lelki nyugalommal szavazott gr. Bethlen Bálintra. Hozták a betegetek s elhoztak egy 80 éven felül levő, szegény vak polgárt Szabó Mózesst s midőn karjánál fogva tartó két nemzeti-párti már abban a hitben volt, hogy ez eléggé megvan dolgozva: közbámulatra kijelentette, hogy b. Kemény Gézára szavaz. Ez előtt a szegény, vak ember előtt kalapot kell emelni, ebben több erkölcsi bátorság volt, mint nagyon sok épszemű és telt zsebu választóban.

A kétségbeesett futkosásnak a lett a vége, hogy 25 szavazattöbbséggel meglett gr. Bethlen Bálint, ki átvevén a mandátumot, hívei fátylaszenével kísérték el. A városház erkélyéről Makkai Domokos mondott beszédet a kivívott győzelem után nyugalomra, békére híván fel a a közönséget. Azt állítják különben, hogy megígérte miszerint gr. Bethlen Bálint elesapítja a magukat rosszul viselt tisztviselőket, de mi nem hisszük, hogy Makkai D. és gr. Bethlen B. ily erősen nemzeti szabadelvűek legyenek.

A magyar-igeni választó kerületben is élénk választás volt. 361 szavazatból dr. Szász Károly főispáni titkár 223 szavazatot kapott, míg ellenben Kis Bálint nemzeti párti, kit azonban sem Bartha Miklós és Horváth Gyula, sőt még a szomszéd kerületbeli nemzeti collégák sem támogattak, 138 szavazatot nyert és így 85 szavazattal kisebbségben maradt.

A marosújvári v. kerületben b. Kemény Endre pártonkívüli municipalista egyhangulag választott meg.

A z Alvinczi v. kerületben gyűlt össze legtöbb szavazó i. i. 644. Zeyk Dániel pártonkívüli, muni-

cipalista 526 szavazattal fényesen győzött Halmágyi Sándor nemzeti párti 118 szavazata ellenében.

A brudbányán Lukács László szabadelvű-párti egyhangulag. Gyulafehérvárt dr. Mohay Sándor sz. p. szótöbbséggel lett megválasztva.

Vizakna, melyet annak idejében Szócs Sándor sz. p. pártelnök olyannak állított, ahova se municipalista, se 48-as, se nemzeti párti be nem juthat, szépen megtérfálta az öreg urat. Egy ott teljesen ismeretlen fiatal ember: Ugron Zoltán hirtelen előáll néhány nappal a választás előtt és Tisza István elől 8 szavazattöbbséggel, mint nemzeti párti elviszi a mandátumot. Már most nyilatkozzék tisztelt bátyám uram, hogy micsoða egy város is az a Vizakna, ahova ha betesz egy idegen ember a lábát más programmal, hát mindjárt képviselő esz!?

Levelezés.

Becses lapja, mint címe „Közérdeke“ mutatja, hogy közérdekű dolgok nyilvánosságra hozatalával foglalkozik, ebből kifolyólag bátor vagyok alább közlöttem cikkem nyilvánosságra hozatalát.

Közleményem tárgya oly köz- és nagyérdekű, hogy valóban bámulnom kell, hogy közigazgatási bizottságunk sem a maga, sem a megyei bizottsági gyűléseken még eddig szönyegre nem hozta s megvitatás tárgyává nem lett téve.

Már 1888. év folytán nyerte meg gr. Bethlen Gábor ő méltósága s érdektársai a vasutépítési engedélyt Kis-Küküllő mentére, Balázsfalva vagy esetleg Székely-Kocsárd kiindulási pont megjelölésével. 1890. év január havában kérdést intézett vidékünkön mintegy husz község lakója s birtokos osztálya a m. t. közigazgatási bizottsághoz, működnek oda, hogy nevezett vasut csak ugyan, mint az engedélyben is feltételeztetett a kocsárdi állomásról nyerve kiindulóját s azáltal Alsó-Fehérmegye területéhez tartozó Szarazvám völgyén vágassék keresztül, hol 20—24 községnek a körülmények által ugys pangásban levő gazdasági s közművelődési állapotain nagyot lendítene, közlekedési bajait elenyésztene s így a vagyonsodásra utat nyitna, mely körülménnyel karöltve jár a közművelődés haladása.

Ellenben a balázsfalvi kiindulással sem az említett 20—24 község nem nyerne semmit, sem azon községek, melyek Balázsfalva és Bethlen Szt.-Miklós között vannak, mert azok a jelenben is elég közel vannak a balázsfalvi állomáshoz s némely községek még közelebb fognak esni a leendő bethlen szt.-miklósi állomáshoz, melynek létesítése az engedélyben kivan kötvé.

Maholnap két éve annak, hogy kérésünket benyújtottuk s a m. t. közigazgatási bizottságunk még semmit sem tett annak érdekében, hogy az erdekelte községek lakóinak, birtokosainak kérelme foganatosítsassék. Sem tudomásunkra nem jött semmi, hogy beadott kérésünkkel mi történt, fel lett-e terjesztve illetékes helyre? s az mint fogadtatott? Így azt sem tudjuk: van-e valamely akadály kérésünk teljesítése előtt? vagy az elfogadtatott. Vagy ha akadály van, igyekezzünk tőlünk telhetőleg azt leküzdeni.

Vagy tán kérésünk egészen elvetetett?

Ha a m. t. közigazgatási bizottság nem tett semmit érdekünk keresztül viteléhez s még ezután sem akar tenni s ezen részvétlenség s hanyagság folytán elesünk kérésünk teljesítésétől; ugy méltó lenne a közönség rossz-szálására, hogy a közérdekű dolgok keresztül vitelit támogatását elhanyagolja, akkor midőn az alkalom megvan egy tekintélyes vidék, mintegy 35—40,000 hold terület gazdasági kulturáját vasut létesítésével színvonala emelni.

Lesújtólag demoralizálodva hat e vidék lakosságára részt venni a megyi rovatokban, melyel más vidékek érdeke jó intézményei felségittettek akkor, mikor a mi vidékünk érdekei soha és sehol nem nyerne támogatást.

Ezek után, ezen uton kérem érdekelte vidékünk nevében a m. t. tekintetes közigazgatási bizottságot s a méltóságos alispán urat: vegyék szívrokre a már két év előtt említett községet s lakóinak jelölt érdekét, támogatásuk, tegyenek meg minden lehetőt, hogy nevezett vasut Kocsárdról nyerve kiindulását s a Szarazvám völgyén menjen keresztül s lehető sürgősen addig, ming az alkalom meg van; mert ha jelen alkalmat el szalaszljuk, az soha vissza nem szerezhetjük.*

Szalay Pál.

* A fenebbi vasuti ügyre vonatkozólag a vármegye által meg lett keresve annak idején grf. Bethlen Gábor, hogy vegye figyelembe a szarazvám völgyöt a vasut esetleges kiépítésénél. A vasutügy azonban — bizonyosan pénzügyi akadályok miatt — még nincsen megoldva. már pedig a vasut-engedélyes is csak akkor fog tervének bizonyos irányban leendő megvalósításához, ha az anyagi erőt is megtudta nyerni papíron levő eszméi megvalósítására. Szerk.

erdőt, hol vadakra lehet vadászni. Mindennek el jön a maga ideje, a midőn azt kell mondanunk: „Már nem vagy abban a korban, hogy élvezz és mulass!“

A kapitány: (lágyan) Egy szóval, ön azt akarja mondani, hogy megnősüljek?

A marquis: Ugy van, eltalálta! Ön 35 éves, kedves barátom, ez a kor az életben a legalkalmasabb pillanat. Még mindig találhat fiatal leányt, a nélkül, hogy a korkülönbség ezt akadályozná. Ha 20—25 éves leányt nőül vesz, a legjobb parthiet teheti.

A kapitány: Jól van. Ez esetben a magasabb társaságokban és előkelő szalonokban kellene gyakrabban megfordulnom; de nagyon is jól ismerem e társaságok és szalonok hölgyeit. Más nőt kellene megismernem marquis ur!

A marquis: Oh mily elvakultság! Hisz százszor, meg ezerszer találkoztam velünk, s volt köztük bájos tiszta egészséges és fiatal leány elég, kik önt boldoggá és megelégedetté tették volna, s kitűnő feleséggé váltak volna. Parabére! Kedves kapitányom! kövesse tanácsomat, s nősüljön meg! Szerezzen ön jóvendőbeli gyermekei számára — anyát.

A kapitány: (tűzzel) Egekre mondom önnek, önnek igaza van marquis. Az ön eszméje felvillanyozza idegeimet! Igen . . . igen . . . megnősülök! . . . De . . . kivel?!

A marquis: (gondolkozva) Hm . . . igen jó feleséget tudnak számára, de előbb bizonyosságot akarnék szerezni arról, hogy ön az eddigi életmódjával szakítani fog, s teljesen, érte meg jól kapitány . . . teljesen jóllakott az élvezetekből.

A kapitány: Esküszöm, hogy a szerelem paradisiomban játszott szerepemmel teljesen jóllaktam. Olyan vagyok, mint egy öreg ember, ki vendéglőben eszik és szálodában alszik.

A marquis: Nem tudom, folytathatom-e fontos köz-

léseimet, mert . . . ne vegye rosz néven kapitány, de ön javíthatatlan Don Juan.

A kapitány: Mondtam már, eltökélt szándékóm, hogy e kalandos életmódnak véget vessek!

A marquis: Komolyan?

A kapitány: Komolyan!

A marquis: Nos akkor figyeljen ide, nekem van egy unoka hugom.

A kapitány: (élénken) Fervell asszony?

A marquis: Ha ostobaságot és tréfát üz velem, akkor céltalannak tartom, hogy tervemet részletezzem.

A kapitány: Bocssáson meg és folytassa!

A marquis: Nekem van egy 22 éves unoka hugom, hozamánya 800 ezer frank, még egyszer annyit jövedelmező birtokai. Apja nincs, anyja pedig semmit se óhajt jobban, minthogy leánya férjhez menjen. A fiatal leány igen kedves jelenség, a nélkül, hogy az elsőrangú szépségek közé tartoznék. Nagy, kiterjedt és előkelő rokonságuk van. Gyakrabban gondoltam önmé kapitány ur, de nyíltan megvallva aggódom. Unokahugomat szívből imádom és kétségbeesnék, ha szerencsétlenségének én volnék okozója. Most hallott mindent és remélem jól megértett engem kapitány ur?

A kapitány: Hallottam és értem. Após nincs? Kár. anyós van! Baj. 800 ezer frank? Ez beszéd!

A marquis: Még egyet, mielőtt tovább folytattam: Ha ön ma este megnem gyónja bűneit, szenvedéseit és szomorú magánját, soha semmiféle ajánlatot nem teszek s ehhez hasonló jó tanácsesal sohase fogok szolgálni. Ön ma megesküdött, hogy az örömeiben elfáradt, s hogy komoly ember lesz. Elhiszem szavait és tervemet tovább részletezem.

(Vége köv.)

Vegyes hírek.

— **Valeria főherceg asszony** Szalvator Ferenc főherceg feleségének e hó 27-én Welsben leány gyermeke született. Valeria főhercegnő 1868. április 22-én Budán született, a gyermekkorát jó részét Gödöllőn magyar környezetben töltötte, ezért a szerencsésen lefolyt esemény magyar földön is osztatlan örömet okoz. Anya és újszülött a körülményekhez képest jól vannak.

— **Tisztelegés megyénk főispánjánál.** A megyei tisztikar, a pénzügyigazgatóság, a városi tanács és képviselő testület f. hó 24-én délelőtti tisztelegett megyénk főispánja előtt azon alkalomból, hogy Ő Felsőge valóságos belső titkos tanácsosi méltósággal tüntette ki. Csátó János kir. tanácsos alispán tolmácsolta a megyei tisztikar örömet a nyert legfelsőbb kitüntetés felett, és kifejezte azon óhaját, hogy Ő Nagyméltósága a haza s a megye közügyeinek szolgálatában még évek hosszú során át sikerrel működhesse. Ő Nagyméltósága megköszönve a szónok jókívánatait azon nagy fontosságú és osztatlan örömmel fogadott nyilatkozatot tette, hogy a közeli jövőben úgy általában nem szándékozik e megye kormányzásától megválni, és hogy tehát az ez irányban szárnyra bocsátott híresztelések mi alappal sem bírnak. Ő Nagyméltósága a más két tisztelegő testület szerencsés kívánatait is örömmel fogadta s meleg szavakkal köszönte meg. Azután kezdett szorított a testületek vezetőivel, mire a tisztelegés véget ért.

— **Dr. Havas Gyula** megyénk új tanfelügyelője körünkbe megérkezett és e hó 29-én a megyei főbb tisztviselőknél látogatást téve, új tisztársaival megismerkedett. Szakképzettsége s megnyerő fellépése tanügyi s társadalmi téren egyaránt szép reményekre jogosít.

— **A n.-enyedi ref. egyházmegye** házassági törvényesége folyó évi február hó 1-én d. e. ülést tart N.-Enyeden a ref. várbeli pap lakban.

— **Értesítés.** A nagyenyedi áll. polg. leányiskola munka-tanfolyamában f. hó február 1-én három, 5—5 óra terjedő, rendkívüli szaktanfolyam veszi kezdetét, u. m.: 1) A felső ruha szabás és varrás tanfolyama. 2) A fehérnemű szabás és varrás tanfolyama kézzel és gépen 3) A fehér és színes hímzés tanfolyama; ezzel kapcsolatban a csipkeverés börmetszés. — Beiratások leg t o v á b b f. é. február 7-ig eszközölhetnek. — Nagy-Enyeden, 1892. január 24. D a n c s S a m u, igazgató.

— **Szoba-tűz.** A helybeli kerületi börtön igazgatóságának lakásán f. hó 27-én éjjel könnyen veszélyessé válható szoba-tűz ütött ki. Az ebédli és hálószoba meynyezett gerendái a közeli kéménytől tüzet fogtak s egész éjjel észrevétlenül szenszedtek. Reggel a hulladékos vezeték s a lakást elárasztó füst vezetett a fenyegető veszél felismerésére. Az elfojtás könnyen sikerült. Pár nappal korábban a főiskola díszes új szárnya forgott veszélyben. Elekes Károly tanár dolgozó szobájában a közeli vaskemencétől meggyult, ott elégett egy mosdó szekrény s a padozat egy része. A kitörhető nagyobb tüzet az észrefutott tanulók szerencsére idejekorán elnyomták.

— **Az úgynevezett „városi regale párt”,** mely külön állóan a nemzeti-párttól segítette elő Bethlen Bálint grf. győzelmét, fáklyás-zenét rendezett, szombaton este megtisztelve b. Splényit, Fűredi Fajlert, Kerekes Mihályt, Váro Ferencet stb. Fodor Miklóst mint e párt egyenrangú matodorjait.

— **Nyilvános számadás** a folyó évi január hó 9-én tartott fillérestély bevétel és kiadásairól. Bejött jegyek árából: 57 frt 10 kr, felülfizetésekből: 8 frt 50 kr. Összes bevétel: 65 frt 60 kr. Kiadás: 27 frt 50 kr. Marad tiszta bevétel a segélyezőkről pénztára javára: 38 frt 10 kr. — Felülfizettek: Müller Mihály 1 frt 50 kr, Mezős József 1 frt, Baldi Károly 1 frt, Szilágyi Farkas 1 frt, Józsa Zsigmond 70 kr, Dr. Donogányi Jakabné 60 kr, Nádori Vilmos 40 kr, Bodó Lőrinczné 40 kr, Kovács Ferenc 40 kr, Ignác László 40 kr, Reich Mihályné 30 kr, Keresztes Mariska 20 kr, N. N. 20 kr, Horváth Józsefné 10 kr, N. N. 10 kr, N. N. 10 kr, N. N. 10 kr. Nagy-Enyeden, 1892. január 20-án. Ifj. Czirner József pénztáros.

— **Farsangi bál.** A n.-enyedi iparos ifjusági egy-let farsangi bálját február 21-én tartja meg.

A választmány.

— **Nyilvános számadás és hálás köszönet.** Az alvinci szegény iskolás gyermekek ruházására szivesen adakoztak: W. Batta Bertalanné 8 méter új kelmét 5 drb. új téli keszkenőt, Biró Szilárdné 1 drb. ruhát, Buda Árpád 3 drb. ruhát, Osermesák József 3 drb. ruhát, Csóka Miklósné 1 drb. ruhát, Deák Györgyné 1 pár cipőt, Eichinger János 3 drb. ruhát, Glück Mórné 8 méter új kelmét, Glück Sámuelné 8 méter új kelmét, 5 drb. ruhát, Istvánffy Anna 2 drb. ruhát, Jóvián Miklós 1 kalapot, egy pár cipőt. Farkas Károlyné 4 drb. ruhát, Molnár Sándor 1 drb. ruhát, Nagy Sándor 8 drb. ruhát, Nuszbaum Józsefné 4 drb. ruhát, Nuszbaum Lázár 3 drb. ruhát, Szócs Károlyné 2 drb. ruhát, Szabó Józsefné 1 drb. ruhát, özv. Zudor Jánosné 1 drb. ru-

hát, az alvinci műkedvelő-társaság 9 frt. 57 kr., az alvinci állami iskola gondnoksága 20 frtot., özv. Antal Jánosné 50 kr., Béhm Benő 1 frt., Biró Szilárd 1 frt. 50 kr., Buda Elek 1 frt., Butyka Dénes 50 krt., özv. Butyka Dánielné 30 kr., Damó Vilmosné 2 frt., Deák Györgyné 2 frt., Frics Károly 20 kr., Gondo István 50 kr., Jóvián Miklós 60 kr., id. Kovács Károly 50 kr., ifj. Kovács Károly 50 kr., Herzlingerné 30 kr., Kendeffy Lajos 40 kr., Liszter Mihály 50 kr., Nuszbaum Lázár 30 kr., Pálffy Jánosné 50 kr., Pucher Anaklét 1 frt., özv. Kövér Lajosné 1 frt., Székely Árpádné 50 kr., Szócs Imréné 1 frt., Salga József 50 kr., Telegdy Ferenc 1 frt., Tóth Vincez 1 frt., Ürmössi Ferenczné 1 frt., Zudor Jakab 1 frt., (x + y) 1 frt., (x + y)* 1 frt. Adakoztak összesen: 24 méter új kelmét, 50 drb. ruhát és 57 frt. 97 kr. W. Batta Bertalanné és Damó Vilmosné öngaik védnöksége alatt meleg ruhát adtak december 23-án 48 szegény iskolás gyermeknek, kiknek nevében, a nemes szívű adakozók, fogadják hálás köszönetemet. A szeretet Istene, ki „a jó kedvű adakozót szereti”, áldja meg mindnyájokat. Alvinc 1892. január 2. Benedek Károly ref. lelkész.

Irodalom.

Mit lehet egy jó lapról kívánni? Az ma már nem elég, ha egy lap gyors és pontos értesítéseket közöl a világ minden tájáról. Lehetnek benne a legfrissebb hírek minden országból, tartanak külön levelezőket: Párisban, Londonban, Berlinben, Pétervárt, Rómában és egyebütt, ezzel még csak azt éri el (de csak ha levelezői az illető kormányfőkkel és politikuskokkal összeköttetésben állanak), hogy naponként megátvitroztatja magának nemcsak azt, a mi történt hanem azt is, a mi valószínűleg történni fog. Ma határozottan békések a kilátások, de a keleti kérdés minden pillanatban zavarral fenyeget; Konstantinápoly, Sófia, Bukarest, Belgrad, sőt még Csetinye is megannyi gyújtópontja egy aknának, melytől egész Európa föllobbanhat. Egész gyönyörűsége, de gyakran bosszúsága is az a gyakorlati államférfiaknak, ha tapasztalják, hogy van egy lap, melynek találékony eszű tudósítói néha a legrejtettebb dolgokat kifürkészik. E lapnak igen kitünők belső hírforrásai is, a hazai politikáról egy lap sem nyújt oly kimerítő tudósításokat; parlamenti tudósításai meg épen mintaszerűek. Azután az a sok regény, ama sok jeles szakíró, színmű- és könyvbíró cikkeit, tanulmányait, melyeket közöl, mind meglepheti az olvasók ezreit, de manapság egy igazi jó lapról mind-ezeknél többet kívánnak. Mai nap minden embernek fontos érdekei vannak az üzleti élet terén, s egy jó lap első kötelessége, hogy ebben a tekintetben teljesen megbízható tanácsadó legyen. Politika és szépirodalom igen jó szórakoztatója a művelt embernek, a férj, a nő és a serdült gyermekek mind megtalálják mulatságukat benne, de mit ér az olyan házi barát, a ki mindig csak mulatást beünket, de soha egy okos tanácsal nem tud szolgálni, ha hozzáfordulunk? Egy igazán jó lapnak e kettős feladatát megvalósítva csak egyetlen egy lpaál tapasztaljuk, az Egyetértés-nél, mely különben terjedelménél fogva erre ugyszólván egyedül alkalmas is. Mert ahoz bizony nagy papirpazarlás szükséges, hogy előbb adjunk egy óriási lapot a közönség mulattatására, aztán adjunk egy másik, még nagyobb lapot a közönség anyagi érdekeinek támogatására. Mert a hány foglalkozás ember van egy lap olvasói közt, annyi különböző érdeküket kell kiszolgálni. A kereskedő, a tőzsdelátogató, a bankár, a kötvénytulajdonos, a sorsjegyvásárló, az a sok száz és százféle gyáros, iparos, üzlet-tulajdonos és gazdálkodó, az nemcsak azt akarja tudni, hogy az értékpapírosoknak, az a nyersanyagoknak és készítményeknek mi az árak, hanem azt is, hogy hol lehet olcsón vásárolni és hol lehet valamit lehető legjobb áron értékesíteni? És ezt nem képes semmiféle lap sem nyújtani, legyen még jól is szerkesztve, ha mindjárt százezreket áldoznak is tartalma emelésére, ha csak nincsen abban a szerencsés helyzetben, mint az „Egyetértés”, melyet a hazai üzleti világ a magyar kereskedelem vezérlapjává tett, és a hirdetések egész özönével keres föl. Az üzletemberek az Egyetértés-t tekintik annak a közegnek, mely köztük az érintkezést, ha szükség van rá, legsikeresebben közvetíteni képes a hirdetései által. Kinek hirdetni valója van, az Egyetértés-t keresi föl, mert tudja, hogy 25,000, a leggyonosabb osztályához tartozó előfizetőhöz fog szólni; a ki pedig azon gondolkodik, hogy melyik lapra fizessen elő? az ismét csak az Egyetértés-t választja, mert jól tudja, hogy e lap az ő anyagi érdekeit nemcsak megvédelmezheti, hanem ha tájékozását belőle meríti, mint üzletember okvetlenül boldogulni is fog. Ezt minden jó lapról meg lehet kívánni, elérni azonban csak az Egyetértés által lehet.

Csarnok.

A pátrik.

Írta: Szabó Ferencz.

(Folytatás.)

III.

Dél felé találkoztam az egyik kollegámmal, ki az ország másik széléről Somogyból való.

— Képzeld csak — kiáltott már meesziről — mi történt velem az este, s mit még álmolni sem mertem egy rokonom keresett fel hazulról.

— Roknod? az este? kérdém gyanus sejtelemmel hogy hívják?

— Molnár Károlynak. Miért kérded?

— Csak azért, mert nállam is járt egy enyedi rókón a reggel korán.

— Hogy hívják?

— Veres Sándornak.
— Ismerted-e?
— Nem én; de olyan dolgokat említett, hogy okvetlen el kellett hinnem az atyafiaságot.

— Így vagyok én is az enyémel . . . Egyszer beakartam futni a Rinyába s valaki kihuzott. Azt mondta, hogy ő volt a megmentőm.

— Érdekes. Az enyém meg a Marosból huzott ki.
— S volt szándékodban ez az önkéntelen másvilági forspontolás?

— Egy párszor. De bizony, ha agyonütnek sem tudom, hogy ki mentett ki a csávából.

— Magam sem.
— Megállj csak, hogy volt öltözve a te hőlelkű megmentő?

— Vitorlavászon kabát, elnyűtt sarku cipő, zsiros kalap.

— Elég, elég . . . ez az én Veres Sándorom.

— Azt mondta, haza akar utazni; megunta a kóborlást, de nincs elegendő költsége . . . adtam két forintot a szerencsétlennek.

— Jó vásárt csaptál barátom; mert én felruháztam, végig szenvedtem a pálinkás csókjait, elláttam négy o. é. forinttal s hozzá még ki is küldtettem az állomásra szerénen.

— Hahaha! Szépen felültetted a közös rókón . . . apropos, nem is tudtam, hogy mért értek irántad olyan mély rokonszenvet s ime most jukad ki, hogy rokonok vagyunk a Molnár Károly, vagyis a Veress Sándor jussán.

— A szented papucsa! választom s haza juttam sirmi, kacagni az éu bolondos, könnyen lépne menő szivem felett.

— Így jártam a harmadik pátrival.

IV.

Tán még ma is megtudnám kapni M . . . bátyám padiasán azt a széles karimájú palariját, a hozzá tartozó condrával meg becskorral együtt, melyet egykor Mutean Gligor mondott a magának, a mig föl nem cserélte piros szipkával, piros nadrággal, meg fontos talpu bakancsal.

Még arra az időre is emlékszem, mikor Gligor barátunk magára kapkodott honvédruhában, a piros szipka alól lelógó lompos hajjal ott állott a régi kaszárnya udvarán s nézte-nézte világmegvetéssel, mig Sztójka, a cigány-káplár, — fogai közt kétoldalt — néha-néha az előtte ülő deliquens fejére köpre, — sarló-élu ollóival miként nyeseget le az ujoncok havasi havasi férdíszét. Jól tudta, hogy reá is ilyen sors vár, de nagy lelke még sem esett kétségbe; nem, mert a ténykedésbe nemcsak a gyapjuvesztés szomorú időszakát, hanem egy jobb jövő hajnalát is látta, mely a némán tűró bus vitéz gallérrára ép olyan csillagokat fog lebulatni, mint a szintén jelenlévő Czvikab őrmesterére . . . Mikor azonban kikerült a Sztójka uram inkvizitori eszköze alól, (mely műtétet, a kiutalványozott bagó hajkenőccsel együtt bátran rendezesíthettek volna a kevésbé humánus kurtavas helyett!). Gligor barátunk nem állhatta meg, hogy fájdalommal ne s ohajtsan; s mikor senki sem vette észre, hirtelen felkapott egy tineset, tán épen azt, melyen még párolgat a Sztójka uram — avagy mondani akarom: az Anieza bucsukönyve s a magáramaradás első pillanatában kuszált soru, de forró szerelmet lehelő levélbe pakolva, elküldötte a hűkedveshez — örök emlékezet okéért.

Vajjon miről beszélhetett ez a néhány hajsza! a lányzívének? tudja az ég . . . de az egyet bizonynyal mondhatom, hogy mind hiába beszélt, mert Muntean Gligor, az első csillaghulláskor fráteri rangra emelkedve, többé rá sem gondolt a várakozó Aniczára. Nem bizony: annyira megszerelte a katonai életet, hogy bent maradt zuppásnak.

Benn maradt és folytonosan emelkedett. Első protektora Czvikab uram volt, ki az írásmesterségtől kezdve a legmagasabb stratégiai fogalunkig terjedő összes hadtunyánát bámulatos gyorsan abrikolta belé, ugy a második év végén már káplár lehetett volna, ha tisztességesebb formájú betűket tudott volna a papirra vetni. Hanem hát azért szánta rá magát a katonai életre, hogy ne riadjon vissza az utvesztő akadályoktól. Neki feküdt a tanulásnak. Minthogy pedig Czvikab uram egy hajszállal sem tudott szebben írni, mint a mennyit a „reglement” parancsolt; ez okon a tanulni vágyó vitéz kénytelen volt más kulfölből meríteni, nehogy megrekedjen a káplárság zátonyán. Preceptorául Órhegyit választotta, ki dacára, hogy borbély, — tyukszemirtő- és hajfodrász volt, katonai évei alatt annyi hadtani tapasztalatot gyűjtött össze, különösen a „stürmische Bewegung” öt illetőleg, hogy még civiléletében is ebből táplálkozott, mikor Hajmási suszter a felesége iránt táplált bibliaellenes igényeit észrevette. De a kaligraphiája olyan volt, mint a gyöngysoor; mely jelességét ugy kiaknáza a törekvő nebuló, hogy a harmadik év közepén már szakaszvezetői rangra emelkedett.

Innen rendre önerején haladott tovább; lerakta a manipulans-, később a törzsoormesteri vizsgát; mely alkalmakkor a minő elismerést nyert módosult írásával, ép

Halmágyi Sándor.

szabadelvű-párti Mohay Sándor

Szócs Sándor se municipálista, at, szépen megismeretlen fiatal néhány nappal a zavazattöbbséggel, mot. Már most egy kicsoda egy egy idegen emindjárt képviselő

és.

mutatja, hogy alával foglalkozik. lőtt cikkem nyil-

nagyérdékű, hogy atási bizottságunk gyűléseken még egvitatás tárgyává

gr. Bethlen Gá-építési engedélyt esetleg Székely-

1890. év január mintegy husz kö-

közigazgatási biz-

zett vasut csak-

zattett a kocsárdi

Alsó-Fehérmegye

gasságok keresztl,

által ugys pan-

állapotsiu nagyot

né s így a vagyó-

yel karöltve jár a

sem az említett

m azon községek,

és között vannak,

nak a balázsfalvi

zelebb fognak esni

oz, melynek léte-

érésünket benyuj-

nk még semmit-

ekelt községek la-

sitassék. Sem tu-

adott körésünkel

es helye? s az

van-e valamely

az elfogadtatott.

nk telhelőleg azt

Szalay Pál.

a vármegye által meg

hogy vegye figyelembe

nél. A vasutügy azon-

— még nincsen meg-

kor fog tervének bizo-

anyagi erőt is meg-

ására. Szerk.

olyan megdöbbenést kellett gyöngé számló, meg még-
gyöngébb fogalmazó tehetségével. Hanem azért mégis csak
felvarrták vele hármass csillagai alá a sárga zsinór-tejutot;
mert hát mégis csak jobb, ha valaki gyengébben kalku-
lál: legalább nem tudja megkurtítani a legénységet; míg
egy jó fejű ember könnyen betudná számtani a maga pri-
vát költségeit is.

Ugy emlékszem erre a fokozatos haladásra, mintha
csak most is látnám.

Törzsörmeiségében eltöltött valami tíz, tizenkét
évet, mialatt megnősült, elvette a Csopor Mihály cserző-
varga leghíresebb lányát, ki, — dacára, hogy legkisebb
tagja volt a családnak s így legkevesebb hozományban
részesült — elévülhetlen igényeket tartott a hadnagyné-
ságra; mely okon férjem-uram már már megfenekelt ha-
jójának olyan lökést adott, hogy a megingott hadfi meg-
sem állt a Ludoviceumig. (A rossz nyelvek azt mondják,
hogy nem annyira a feleség által felkeltett becsúgy vitte
eme kétségbeesett lépésre; hanem csak a ráuehezült pa-
pucskormánytól akart egy kissé megmenekülni) Akár mi
volt a megjelentőségű lépés oka, annyi tény, hogy Mun-
teán Gligor, — kit nősülése óta Györgynek tituláltak nem-
csak otthon, de a zászlóaljban is — lerakta a szerencsé-
jének valódi alapkövét, melyről álmodott ugyan, de még
kibeszélni sem mert. — Hadnagy lett belőle.

Minthogy pedig a magyar nyelvet még az arany-
csillag kalauzólása mellett sem bírta tökéletesen; ez okon
elrakták a felvidékre, a tótok közé, hogy — halgasson . . .
legalább nem fog szégyent hozni sem Czvikak uramra,
sem az üstökös csillagra.

Mindezt azért irtam le, hogy megmutassam, misze-
rint a hadnagy ur biographiáját úgy ismerem, mint a ma-
gamét s hogy ő engem hasonlóképp ismert: nemcsak komo-
lyan állítom, de tanuul is fölívhatom M . . . bátyá-
mat, kinek házán a legelső quartély volt s ki tán még
mai nap is őzri a hadnagy ur, illetve Munteán Gligor
járándóságát, ha ugyan az egerek föl nem váltották eme
tiszti teljesítésében.

Élég az hozzá, a véletlen egy nap összehozott vele
itt, e messze idegenben. Épen kint sétáltam a piacon
egy csapat edesen dévajkodó lány kíséretében, midőn a
másik oldalon megpillantok egy csinos, de kissé feszes
katonatisztet, ki kardosítottva, de jól láthatólag az idegen
helyiség tájékozatlanságával lépked a házak alatt. Legott
ráismertem, pedig már évek óta nem láttam. Hirtelen
ajánlottam magam a lánysergeknek s az örvendő szivek
szokott szelességével — — —

De nem, — egyebet mondok el előbb. Ezekről a mos-
tani polgártársaimról hallottam, hogy szomszédok, jóbará-
tok kimenve a nagyvilágba, ha évekig tartó távollét után
összeke-rülnek Moszkva, vagy akár Philadelphia utcáin;
a visszoulátás legkisebb öröme nélkül mennek el egy-
más mellett s legfőbb anyit szólnak elhaladtukban,
hogy: „hát Janó, vagy Gyuró, te is itt vagy?” s aztán

tovább haladnak szívelyes kézsorítás, édes, soká tartoga-
tott baráti csók nélkül s még vissza sem néznek, pedig
talán egyiküket megöli a nyomor, a nélkülözés, mielőtt
megláthatná viszont az otthonát.

Ehez hasonló flegmára találtam a hadnagy urnál.
Mikor az örvendő szivek szokott szelességével elébe rug-
tattam s ölelésre tártam ki a karjaimat, Munteán had-
nagy ur megállott, mint a cövek, szuró tekintetével vég-
gig mért, mint egy ravallató s hidegen, büszkén lépett
hátra.

Jó napot, hadnagy ur — szóltam örvendő mosolylyal,
számba sem véve elutasító hidegségét, melyet a meg-
nem ismerésnek tulajdonítottam — jó napot . . . Nem-
ismert rám, ugy-e? . . . kissé megváltoztam a lefolyt pá-
év alatt . . . Ároktyó Ferencz vagyok, Enyedről.

A hadnagy ur tovább nézett, arcán a legkisebb
változás nélkül s finom szivara mellett vékonyan, hidegen
szúrt ki egy pár szót.

— Nincs szerencsém . . . nem emlékszem . . .

— Hogyne? estem a hideg hadfi szavába. Hát arra
a deákra nem emlékszik, a ki a Csopor Mihály szomszéd-
ságában olyan könyes szemmel énekelte volt a „Kálsom
szememre vágó”-ot? Én vagyok az a buskedvű diák.

A korábban datálódó ismeretségünkre nem akartam
hivatkozni, nehogy sértve érezze magát a kellemetlen
emlékeztetés által.

A hadnagy ur arcáról erre sem olvadt fel a hidegség.

— Lehet . . . csakhogv olyan régen volt, hogy ki-
ment az emlékemből.

— Azt szokták mondani erről a fatális régenről, hogy
igaz se volt . . . pedig a bizony igaz . . . Hát T . . .
I . . . -ra nem emlékszik-e?

A hadnagy ur szájából kivette a finom szivarat;
egy-két pillanattig gondolkozott s végre kijelenté:

— Igen, emlékszem reá.

— Nagy fia volt . . . s ha jól tudom, egyiknek
épen kegyed volt a keresztapja.

— Igen, igen emlékszem.

— No hát ennek a T . . . I . . . -nak a sógora
vagyok.

— Igen? kérdé a hadnagy ur a megismerés leg-
kisebb öröme nélkül.

— Igen.

— Ki hitte volna! jegyezte meg a földi olyan han-
gon, mintha csak arról lett volna szó, hogy a tábori susz-
ter számára fontos talpot kell levágni a gyenge mál helyett.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztőség:

Dr. MAGYARI KÁROLY.

TÖRÖK BERTALAN.

Kiadótulajdonos: WOKÁL JÁNOS.

HIRDETÉSEK

**Báli selyemszöveteket méterenkint 55 krtól 9
frt 85 krig** (mintegy 300 különböző árnyalat és színben) szállít,
megrendelt egyes öltönyökre, vagy végekben is postabár-és vámp-
mentesen HENNEBERG G. (cs. kir. udvari szállító) selyem-
gyára a ZÜRICHBEN. Minták postafordulóval küldetnek. Sváje-
ba címzett levelekre 10 kros bélyeg ragasztandó. (3)

Eladó varrógép.

EGY JÓ

könnyen járó, lábbal hajtó

Howe varrógép

Különösen szabóknak czélszerű.

Wokál János könyvkereskedésében.

4343-891. tkvi.

Arverési hirdetmény.

A nagyenyedi kir. járásbíróság mint közbüvi hatóság által
a kir. kincstárnak nyirmezei Ilya Vaszilia és társai elleni végrehaj-
tási ügyében végrehajtató kérelmére a végrehajtási árverés 123 frt
66 kr adóhátralék, ennek 6% kamatai 5 frt 45 kr végrehajtási és
már megállapított, valamint jelenlegi 4 frt 50 kr. és a még felmerü-
lendő költségeknek kielégítése végett végrehajtást szenvedők Ilya Va-
szilia I. Petru, Ilya Sofron, Ilya Todorá szül. Hezegán, valamint
kkoru Ilya Todor és Freezina tulajdonát képező a nyirmezei 14. tjk.
A 1. 2. és 4-4 rzs. a ingatlanokra 374 frt megállapított kikiál-
tási árban elrendelte.

Az árverés 1892. évi febr. 20-ik napján d. e. 10 óraker
Nyirmezó község házánál fog megtartatni.

Arverezni szándékozók végrehajtató kivételével tartoznak az
ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy óvadékképes érték-
papirban letenni.

Vevő köteles a vételárt az árverés jogerőre váltá után 3 e-
gyenlő részletben 30 60 és 90 nap alatt minden egyes vételári részlet
után az árverés napjától számítandó 6% kamatokkal együtt a nagy-
enyedi kir. adóhivatalnál mint bírói letéti pénztárnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

Az árverési feltételek a hivatalos órák alatt ezen kir. bíróság
mint telekkönyvi hatóságnál és Nyirmezó község elöljáróságánál te-
kinthetők meg.

A kir. járásbíróság, mint telekkönyvi hatóságtól.

Nagyenyeden, 1891. okt. 9.

VINCENTI, kir. aljbíró.

Sz. 1483/891.
tkvi.

Arverési hirdetmény kivonat.

A balázsfalvi kir. járásbíróság, mint tkvi. hatóság közhírre
tezi, hogy a nagyszabeni földhivatalintézet végrehajtónak, Biris Kozma
s társai végrehajtást szenvedő ellen 90 frt s jár. iránti végrehajtási
ügyében a nagyszabedi 182. sz. tkjben A + 2 r. 219/3 hrsz. 9 frt,
378 a hrsz. 53 frt; 4 r. 408 hrsz. 62 frt, 5 r. 411 hrsz. 63 frt,
6 r. 555/1 hrsz. 46 frt, 7 r. 922. hrsz. 35 frt. 8 r. 1075/2 hrsz.
30 frt, 9 r. 1089 hrsz. 79 frt, 10 r. 1125 hrsz. 80 frt, 11 r. 1223/2
hrs. 13 frt, 12 r. 1292, 1293 hrsz. 121 frt, 13 r. 1452 hrsz. 3 frt,
14 r. 1456 hrsz. 30 frt, 15 r. 1471 hrsz. 99 frt, 16 r. 1674/1 hrsz.
45 frt, 17 r. 1887 hrsz. 29 frt, 18 r. 1922 hrsz. és 19 r. 1924 hrsz.
együtt 38 frt, 20 r. 1928, 1929 hrsz. 16 frt, 21 r. 1947 hrsz. 10 frt
22 r. 1950, 1952 hrsz. 14 frt, 23 r. 2057, 2058 hrsz. 76 frt, 24 r.
2062 hrsz. 57 frt, 25 r. 2218/2 hrsz. 7 frt, 26 r. 2613 hrsz. 42 frt,
27 r. 2705 hrsz. 8 frt, 28 r. 3690/6 hrsz. 17 frt, 29 r. 3845 hrsz.
73 frt, 30 r. 4223 hrsz. 34 frt, 31 r. 4092 hrsz. 44 frt, a 32. r.
4999 hrsz. 64 frt, a 33 r. 5232 hrsz. 49 frt, 34 r. 5246 hrsz. 9 frt
és a nagyszabedi 307. sz. tkjben A + 1 r. 218/3 hrsz. alatt fog-
lalt ingatlan részjutalékára 160 frt megállapított kikiállási árban el-
rendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok 1892 február 26-
ik napjának d. e. 10 óraker Nagy-Cserged község házána) meg-
tartandó nyilvános arverésen a megállapított kikiállási áron alól is
elrognak adatai.

Arverezni szándékozók kötelesek az ingatlanok 10%-át kész-
pénzben, avagy az 1881. LX. t. e. 42. §-ában jelzett árfolyammal
számított óvadékképes értékpapirban, a kiküldött kezéhez letenni,
avagy az 1881. LX. t. e. 170. §-a értelmében, a bánatpénznek a bi-
róságánál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt
átiszolgáltatni.

A kir. járásbíróság, mint tkvi. hatóságtól.
Balázsfalván 1891. november hó 2.

A kivonat hitelélül

KÖRÖS ENDRE,
kir. jbró. tkvi. kiadó

Melyik lapra fizessünk elő?

Gazdag tartalmánál, nagy terjedelménél fogva a legolcsóbb magyar lap az

5-52

„EGYETÉRTÉS”

a mely az új évvel immár 25-ik évfolyamába lépett. Ez a magyar olvasó közönség legtekintélyesebb lapja. Hiteles forrásokból
származó értesüléseinek gyorsasága, alapossága és sokasága, rovatainak változatossága, kifinósága, a különböző olvasmányok
gazdag tárháza tettek népszerűvé. A kormány körében előforduló eseményekről az „EGYETÉRTÉS” olvasói értesülhetnek első
sorban. Az országgyűlési tárgyalásokról a legrozslettebb, tárgyilagos hí tudósítást egyedül az „Egyetértés” közöl, bármely
párthoz tartozzék is a képviselő. Beszéde az „Egyetértés”-ben a legterjedelmesebben közöltetik. Ez az óriási terjedelmű lap egy-
szere két homlokegyenest ellenkező irodalmi célt szolgál, mert naponként megtalálja benne a család, a hölgyvilág s maga szép-
irodalmi olvasmányát a viágirodalom legkiválóbb íróinak legújabb regényeiben, talál benne tárcacikkeket legjobb íróinktól, di-
vat tudósítást Párisból stb., ugy, hogy nincs szépirodalmi lap, mely az „Egyetértés”-nek e rovatával a versenyt kiállíthatná

S ezzel szemben ott van az „Egyetértés”-nek oldalakra terjedő politikai és közgazdasági része, mely megbízhatóság, ko-
molyág és jólértesültség tekintetében utólréhetlennék van elismerve a magyar sajtóban. Egyik legfőbb érdeme az „Egyetértés”-nek,
hogy az események ösmertése körül soha semminemű tekintetektől sem hagyta magát befolyásolni, s mint teljesen független
lap fölötté áll minden pártérdeknek és csak az igazságot szolgálja. Az egész sajtóban legnagyobb terjedelmű országgyűlési
tudósításának is mindenkor a párttekineteken felülemelkedő részrehajlatlanság szerzte meg a közölsiméret, mely abban nyil-
vánul, hogy az „Egyetértés” olvasói között minden pártból találunk híveket.

Az „Egyetértés” gazdasági rovata elismert régi tekintélynek örvend. A magyar kereskedő s gazdaközönség, az
iparos és vállalkozó nem szorul többé idegen nyelvű lapra, mert az „Egyetértés”, kereskedelmi s tözsedé tudósításának bő-
ségével a többi lapok már fel sem veszik a versenyt. — A kereskedő, az iparos s a mezőgazda két övtized óta tudja már,
hogy az „Egyetértés”-ben megtalálja mindazt, a mire szüksége van s e miatt az „Egyetértés” ma már nélkülözhetlenné vált,
mint a hazai kereskedelmi-, ipar- és mezőgazdasági forgalom magyar nyelvű vezér lapja. Üzleti dolgokban az „Egyetértés” a
legjobban informált lap Magyarországon.

A rendes rovatokban s a fölmerülő eseményekről legnagyobb terjedelemben közöltt bő tudósításokon kívül végre csak
az „Egyetértés” 3 speciális rovatát említtük meg, melyek országos híre tették szert. Ezek: az Irodalom, a Tanügy és a Me-
zőgazdaság, melyek mindegyike egy-egy szaklapot képes pótolni. A ki olvasni valót keres és a világ folyásáról gyorsan és
hitelesen akar értesülni, fizessen elő az

„EGYETÉRTÉS”-re,

melynek előfizetési ára: egy hóra 1 frt 80 kr., negyedévre 5 frt s egy évre 20 frt. Az előfizetési pénzt az „Egyet-
értés” kiadóhivatalába küldendők. Mutatványszámokat a kiadóhivatal kívánatra ingyen és bérmentve küld.

Az „Egyetértés” felelős szerkesztője és kiadó-
tulajdonosa:

CSÁVOLSZKY LAJOS.

Az „Egyetértés” kiadóhivatala:
Dalszínház-utca I. szám.
(Az operaházzal szemben.)

Nyomatott Wokál Jánosnál Nagyenyeden 1892.